

SƯ ĐOÀN NHẢY DÙ VIỆT NAM và CUỘC HÀNH QUÂN LS-719

Trung Tướng James B. Vaught (hồi hưu)
Cố Vấn Trưởng Sư Đoàn Nhảy Dù VNCH

Ghi chú: Trước đây đã có nhiều người viết về cuộc hành quân Lam Sơn-719 (LS-719) tấn công vào các mật khu của Cộng sản Bắc Việt đặt trên đất Hạ Lào do Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa (QLVNCH) hoạch định và thi hành với các đại đơn vị thuộc Quân Đoàn-I (QĐ-I), được tăng cường bằng 2 Sư đoàn (SĐ) Tổng trừ bị Nhảy Dù và TQLC. Những bài viết ấy, phần vì quá sơ lược, phần vì thiếu nhiều chi tiết chính xác từ những cấp chỉ huy, thế nên gần 30 năm qua cuộc hành quân LS-719 vẫn còn là một đề tài gây nhiều chú ý và tranh cãi. Trung tướng Hoa Kỳ hồi hưu James B. Vaught, lúc ấy tham dự cuộc hành quân LS-719 trong cương vị Cố vấn (CV) trưởng Sư Đoàn Nhảy Dù (SĐND). Sau khi rời Việt Nam, Tướng Vaught về phục vụ tại Bộ Tư Lệnh Hải Quân Đặc Biệt Hoa Kỳ (gồm các lực lượng phản ứng chớp nhoáng như Lực Lượng Đặc Biệt (LLDB), Delta, Thám Sát, Người Nhái (Navy Seal)). Ông từng chỉ huy cuộc đột kích Operation Eagle Claws, giải cứu con tin Mỹ bị Iran cầm tù năm 1978, tuy bị bỏ dở nửa chừng, và các chức vụ liên quan đến hoạt động chiến tranh đặc biệt ngoài quy ước tại nhiều mặt trận khác như Bosnia, Kosovo và Iraq.... Xin giới thiệu bài viết ngắn sau đây của tướng Vaught để biết cái nhìn “chính xác” của 1 sĩ quan cao cấp Mỹ về khả năng, tinh thần chiến đấu của SĐND nói riêng, và QLVNCH nói chung lúc đó.

“Mục đích của cuộc hành quân LS-719 là cắt đứt đường mòn Hồ Chí Minh (HCM) nằm trên đất Lào, về phía Tây Nam căn cứ Khe Sanh, gần đoạn giao lộ với QL-9 cũng như nhằm phá hủy, tịch thu các kho tiếp liệu quan trọng của địch đặt trong khu vực này. Các đơn vị tham dự cuộc hành quân này gồm SĐ1BB, SĐTQLC, và SĐND. Trong những ngày đầu của cuộc hành quân, các chiến binh Mũ Đỏ được 1 Lữ đoàn Ky binh tăng phái đã nhanh chóng tiến vào đất Lào lập các căn cứ hỏa lực để yểm trợ cho các đơn vị bộ chiến khi họ băng về phía tây với nhiệm vụ cắt đứt con đường mòn HCM”.

Tôi là Cố Vấn Trưởng của SĐND Việt Nam Cộng Hoà (trưởng toán CV-162). Toán của chúng tôi có thể nói là 1 toán CV danh tiếng (xem lại danh sách những cựu CV trong toán 162 là thấy ngay nhiều người sau này lên Tướng. Chẳng hạn như Tướng Lindsay (chú thích: ĐT James J. Lindsay, nguyên Tư Lệnh Bộ TL HQ/ĐB Hoa Kỳ), Tướng Sandy Meloy (nguyên TL/SĐ82ND) hay Tướng Leroy Suddath (nguyên Tư lệnh LLDB) và còn nhiều, nhiều người nữa (Hình như tôi là CVT/SĐ duy nhất lên Tướng), trong khi có rất nhiều vị khác từng là cố vấn cấp Tiểu đoàn hay Lữ đoàn NDVN sau này cũng trở thành các vị sĩ quan chỉ huy cao

cấp của Quân lực Hoa Kỳ. Toán CV-162 là 1 đơn vị ngoại hạng.

Quay lại với chuyện Hành Quân (HQ) LS-719, lúc đó chiến dịch đang tiến hành và đây là cuộc hành quân quy mô đầu tiên tôi can dự. Sau cuộc họp với các CV khác, tôi bắt đầu bàn định kế hoạch để đưa SĐND trở lại với tính năng hành quân tác chiến chuyên nghiệp vì lúc ấy SĐND bị chôn chân nằm yên tại các căn cứ hoả lực, không có chút di động nào! Vì vậy tôi lên gặp vị Tư lệnh Sư Đoàn và tha thiết đề nghị là phải có một khái niệm chiến thuật để điều động con cái ra khỏi những căn cứ hoả lực đó. Sau một chút suy nghĩ, ông gật đầu chấp thuận và thế là chúng tôi bắt tay vào việc ngay. Ngay sau khi tôi nhậm chức Cố Vấn Trưởng, trong suốt thời gian còn lại của cuộc hành quân LS-719, SĐND không bị mất một khí tài quan trọng nào, đơn vị thực sự vào cuộc chiến đấu và đã chiến đấu vô cùng anh dũng.

Trong vòng 8 tới 10 ngày sau đó, SĐND bắt đầu cuộc triệt thoái có quy củ khỏi đất Lào rất thành công. Một trong những quyết định chúng tôi buộc phải làm lúc đó để có thể thay thế cho 1 Chiến đoàn hỗn hợp Bộ Binh (BB) Thiết Giáp (TG) đang bị Cộng quân bao vây là cho B-52 ném bom rải thảm ở khoảng cách tuyến quân bạn chỉ chừng từ 400 đến 500 mét! Dĩ nhiên là 1 cuộc ném bom ở độ gần như vậy chỉ có thể tiến hành nếu được sự chấp thuận của vị Tư lệnh SĐND! Và đó là 1 trong những thách thức đầu tiên tôi phải đối diện: làm sao thuyết phục được ông chấp nhận mỗi hiểm nguy như vậy cho con cái ông để đồng ý cho ném bom ở độ gần chết người đó.

Trong 2 tuần lễ cùng với SĐND Việt Nam trên đất Lào tôi đã gọi đầu chừng 412 trận ném bom như thế đấy! Nếu chưa chứng kiến một trận ném bom rải thảm của B-52 thì không tài nào tưởng tượng được mức độ tàn phá kinh hoàng của nó, nhưng đó là cách phải làm để giúp các đơn vị trên mặt trận trong tình thế đó sống còn, để phá vỡ vòng vây của địch quân đang thắt chặt chung quanh hầu họ có thể rút ra an toàn. Nếu dựa vào báo cáo tại chỗ của các binh sĩ kèm theo ước tính hết sức khiêm tốn, chúng tôi đã hạ ít nhất 2000 Cộng quân ngay chung quanh căn cứ!

Chúng tôi mở một cuộc hành quân phối hợp nhịp nhàng giữa Bộ binh, Không quân và Pháo binh để vào được bên trong căn cứ thay thế cho đơn vị bị bao vây. Trong khi B-52 ném bom ở khoảng cách chính xác từ 200 đến 300 mét bên ngoài căn cứ, thì 1 hợp đoàn 16 chiến đấu cơ oanh kích vào đám Cộng quân đào hào bao vây căn cứ và cùng lúc 1 hợp đoàn trực thăng 20 chiếc đổ 2 Đại đội Nhảy Dù xuống, rồi bốc thương binh và xác binh sĩ tử thương bay ra. Cứ thế các chuyến trực thăng đổ quân, bốc thương binh liên tục trong lúc trận chiến vẫn tiếp diễn.

Hãy tưởng tượng, căn cứ có 4 mặt thì 1 bên B-52 ném bom ngăn chặn, 1 mặt thì phi cơ phản lực oanh tạc, 1 mặt thì pháo binh bắn chặn, chỉ còn đúng 1 mặt trống dành cho trực thăng bay vào rồi cất cánh quay đầu bay ra.... Ấy thế mà chúng tôi

không mất 1 trực thăng nào mới tài! Có 2 hay 3 chiếc bị trúng đạn địch nhưng không hề hấn gì vẫn cứ tiếp tục bay 4, 5 chuyến cho đến khi chúng tôi đổ được toàn bộ Nhảy Dù vào căn cứ, bốc hết thương binh và tử sĩ ra, đổ đầy xăng cho các chiến xa và... a lê hấp, đánh tiếp! Đó là 1 thí dụ tiêu biểu cho kết quả mỹ mãn nhờ vào sự phối hợp ăn ý giữa Không quân, Bộ binh, Trực thăng, và các đơn vị yểm trợ hoả lực.

Xong nhiệm vụ này (đó là ngày thứ nhì tôi có mặt tại chiến trường). Tướng Đồng trong buổi họp tham mưu đã nói với với toàn bộ các đơn vị trưởng trong SĐND của ông rằng “Từ nay, tôi được phép đề nghị các quyết định hành quân chiến thuật cần thiết và mọi người phải tuyệt đối thi hành như đó là lệnh của ông”. Và thế là kể từ ngày đó tôi không bao giờ phải băn khoăn lưỡng lự gì cả. Luôn luôn khi nào tính xong một kế hoạch, tôi đều lên trình Tướng Đồng để xin ông chấp thuận nhưng không bao giờ ông phản đối bất cứ một đề nghị nào của tôi đưa ra. Và từ ngày đó SĐND liên tiếp đi từ thành công này đến thắng lợi khác.

Trong vòng 3, 4 ngày chúng tôi đưa được toàn bộ các đơn vị chiến thuật của SĐND ra khỏi các căn cứ hoả lực để mở những cuộc hành quân lừng lẫy địch trong rừng. Phải thú thật tôi không bao giờ thích thú với quan niệm đóng quân trong các căn cứ hoả lực bởi vì một khi đóng quân trong căn cứ là vừa mất đi khả năng di động mà lại còn trở thành mục tiêu cho địch quân tấn công. Tôi quan niệm rằng trong cuộc chiến Việt nam, giữ cho các đơn vị luôn luôn ở thế di động là kế hoạch tốt nhất.

Tôi có thể tự tin mà nói rằng “Việc chôn chân trong căn cứ hoả lực và di động bên ngoài, thì chẳng khác gì nhau ngoài một bên là tha hồ ăn pháo, trở thành mục tiêu cho địch bao vây và tấn công để bị tiêu hao dần. Cộng quân Bắc Việt đã tập trung đại pháo bắn xối xả vào các căn cứ hoả lực bất cứ lúc nào chúng muốn, và tha hồ nhắm bắn trực thăng tiếp tế, tải thương ... Rõ ràng là không thể nằm bẹp trong căn cứ hoả lực được, chiến thuật đó chẳng có giá trị gì hết.

Vì vậy tôi chủ trương là phải kéo hết ra khỏi các căn cứ hoả lực kiểu đó. Khi đề nghị lên thì các quan ở phía sau nói, “Ê coi chừng gặp nạn, nhưng muốn ra thì cứ ra và chờ thảm họa tới!” Nói thế mà cũng nói được! Thảm họa là thế nào khi mà mọi trách nhiệm giao phó chúng tôi đều chu toàn và có mức thiệt hại không đáng kể trong khi chúng tôi đập bọn Cộng toi tả khắp nơi? Và thế là Nhảy Dù kéo ra khỏi các căn cứ hoả lực để nhận nhiệm vụ đoạn hậu.

Thế nhưng ở trên kia, bất ngờ họ ra lệnh kết thúc cuộc hành quân LS-719 chỉ vì nó không đem lại kết quả như họ đã tính. Cuộc hành quân này được mở ra không ngoài mục đích nhảy vào Hạ Lào, cắt ngang con đường HCM một cái rồi kéo về! Theo ý kiến cá nhân tôi thì đáng lẽ quân ta phải đánh vào đó, phá hủy đường HCM rồi ở lại! Giá như cuộc hành quân tổng hợp được bàn định kỹ lưỡng cẩn thận ngay

từ đầu thì điều đó là khả năng hoàn toàn có thể thực hiện. Đáng tiếc là tất cả những đơn vị khác đều được lệnh rút về. Nhảy Dù cũng phải về và thi hành xuất sắc nhiệm vụ đoạn hậu, SĐ chúng tôi về trong tình thế tương đối bảo toàn.

Thế nhưng khi chúng tôi kéo về đến con sông chạy dọc biên giới Lào-Việt, dọc theo QL-9, Bộ chỉ huy của Chiến đoàn 1 TG, từng có 1, 2 TĐ Dù tăng phái trong suốt cuộc hành quân, nằm trong phạm vi điều động của SĐND báo cáo rằng “phải tính chuyện bỏ xe đi bộ vì phần hết xăng, phần sông lớn không thấy có nhánh nhỏ nào khả dĩ chiến xa có thể băng qua được”.

Tôi bác bỏ lập tức yêu cầu này, ra lệnh cho họ phân tán chiến xa, bố trí đội hình tác chiến và phòng thủ chờ lệnh. Ngay lập tức tôi liên lạc với SĐ-101 Nhảy Dù Hoa Kỳ, xin họ yểm trợ, tập trung tất cả những chiếc UH-1 có thể điều động được để bốc những thùng 55-gallons xăng lên tiếp tế cho chiến xa. Tôi còn kiếm được 1 Chinook và 1 trực thăng cầu lên vùng. Đồng thời tôi xin SĐ-101 cho 1 trung đội Thám sát không kỵ giúp tôi thám sát 1 trong 2 nhánh sông mà tôi nhìn thấy trên tấm bản đồ cũ thời Pháp mang theo, để xác định nơi nào chiến xa có thể băng qua. Viên Trung đội trưởng Thám sát báo cáo rằng chiến xa có thể vượt qua ở 1 nhánh sông với điều kiện phải có được xe ủi để san bằng 1 bờ sông cao gần 10 thước!

Và thế là chúng tôi cho viên Đại đội trưởng Công binh Dù dẫn quân tới đó ngay, rồi cũng không nhớ là tôi bốc đầu ra được 4 xe ủi, tất cả xúm vào làm việc cật lực, vừa dùng mìn, vừa xe ủi, san bằng bờ sông cao để chiến xa có thể lội qua. Cùng lúc, trực thăng liên tục ném xuống những thùng xăng 55-gallons cho chiến xa để họ châm đầy bình! Sau khi đổ đầy xăng, đoàn chiến xa lập đội hình di chuyển, bắt đầu khởi hành lúc 11:00 giờ đêm và qua sông an toàn, đem về trọn vẹn Chiến đoàn gồm khoảng 360 chiến xa và M-113 cùng với lực lượng bộ binh từng thiết! Đó là 1 bằng chứng hiển nhiên cho việc điều quân có tính toán, có ý chí, và có sự phối hợp nhịp nhàng ăn ý. Đó cũng chính là 1 thành quả tuyệt vời khác trong cuộc hành quân LS-719 mà ít ai biết hoặc nhắc đến.

Sau khi hoàn tất nhiệm vụ trong cuộc hành quân LS-719, chúng tôi được lệnh đưa 1 Lữ Đoàn (LĐ) Dù lên mặt trận Dak-To tăng cường cho 1 đơn vị VN bị địch quân tràn ngập. Nhảy Dù VN đụng địch trên các cao điểm, đánh bật chúng ra khỏi các vị trí đã chiếm được của quân VNCH, bắn hạ chừng 600 Cộng quân (chưa kể số địch chết vì không quân, pháo binh). Ngày hôm sau, trong khi báo chí Mỹ vẫn đang tràn ngập những bài vở, hình ảnh chê bai đơn vị thiện chiến nhất của VNCH là SĐND bị toi tả thế nào tại Hạ Lào trong cuộc hành quân LS-719 và nay đã mất hết khả năng chiến đấu, tôi gọi điện thoại thẳng về Bộ Chỉ huy MACV ở Sài Gòn cho họ biết “Chúng tôi vừa chiếm xong các mục tiêu chỉ định ở Dak-To, chung quanh chúng tôi vẫn còn la liệt hơn 600 xác Cộng quân chưa thu dọn. Xin làm ơn gửi ngay ra đây mấy thằng nhà báo vừa nói là SĐND mất hết sức chiến đấu cho chúng nó xem tận mắt”! Cũng có vài người ra thật và họ thấy tận mắt kết quả

chứng minh khả năng chiến đấu tuyệt vời của các quân nhân Mũ Đỏ thế nào!

Chúng tôi đóng ở Dak-To đầu chùng 3, 4 ngày, củng cố các vị trí đã lấy lại xong bàn giao cho đơn vị khác rồi lên đường ra Huế. Nằm dưỡng quân khoảng 1 tuần toàn LĐ Dù lên phi cơ về Sài Gòn. Đây là lúc SĐND tái bổ sung nhân lực, quân trang, vũ khí, rồi huấn luyện bổ túc để lấy lại phong độ của Sư đoàn thiện chiến lừng danh Mũ Đỏ. Sau khoảng trong vòng 6 tới 8 tuần lễ, SĐND Việt nam hoàn toàn hồi phục tư thế và khả năng sẵn sàng chiến đấu tại bất cứ nơi nào, với quân số khoảng 12 ngàn người.

Nhờ mối giao tình, tôi vận động được một số trợ giúp đáng kể từ phía phòng 5, BTL/MACV để cải tiến và tân trang Quân Y viện của SĐ, lập thêm 1 khu doanh trại mới cho binh sĩ. Nhờ đó mối quan hệ giữa toán CV-162 với BTL cùng toàn thể quân nhân SĐND trở nên gắn bó, khăng khít hơn.

Sau các trận LS-719 và Dak-To, vào lúc đó SĐND luôn luôn có 1 Lữ Đoàn ứng chiến để sẵn sàng nhận lệnh hành quân bất cứ lúc nào. Từ đó cho đến khi nổ ra trận Tổng công kích của Cộng quân hồi mùa hè 1972 (Easter Offensive), Nhảy Dù liên tục được lệnh gửi các đơn vị, có khi chỉ cấp Tiểu đoàn để giải tỏa hoặc tái chiếm 1 vị trí nào đó thuộc trách nhiệm của lực lượng Bộ Binh hay Địa Phương Quân đã bị Cộng quân tập trung tràn ngập. Và lần nào Nhảy Dù cũng thành công xuất sắc.

Qua kinh nghiệm chiến đấu bên cạnh các quân nhân SĐND Việt Nam, tôi luôn luôn dành sự kính trọng vô biên đối với những thành tích của các chiến binh Mũ Đỏ. Và với tôi, tất cả các cấp chỉ huy Nhảy Dù Việt Nam đều là những sĩ quan thượng thặng!

Nói thêm về Toán Cố Vấn 162: Toán 162 là 1 trong vài toán Cố Vấn đồng nhất quân đội Hoa Kỳ tăng phái hoạt động bên cạnh các đơn vị QLVNCH. Tổng cộng trong vòng 11 năm, tính từ đầu đến khi Mỹ rút hết quân khỏi miền Nam Việt nam đã có hơn 1,200 quân nhân Mỹ các cấp phục vụ trong toán CV-162. Muốn phục vụ trong toán 162 bắt buộc phải thuộc Lực lượng Nhảy dù Hoa Kỳ, phần lớn xuất thân từ các SĐ-11, SĐ-82, hay SĐ-101 Nhảy Dù Hoa Kỳ. Họ hãnh diện với tên gọi “Red Hat” như danh xưng “Mũ Đỏ” của chiến binh Nhảy Dù VNCH. Bên cạnh đó cũng có các Sĩ quan tiền sát không quân (forward air controllers) và họ rất hãnh diện với danh xưng Red Markers!

Tổng cộng đã có 34 quân nhân Nhảy dù Mỹ và 3 Tiền sát viên Không quân Mỹ hy sinh tại mặt trận trong lúc phục vụ dưới hiệu kỳ của Toán CV-162 cạnh SĐND Việt nam. Và đây là con số tổn thất cao nhất trong tất cả các toán Cố vấn Mỹ ở Việt Nam.

Một điểm hãnh diện cho những cựu CV Nhảy Dù Hoa Kỳ là trong số những cựu CV cho Nhảy Dù Việt nam sau này có tới 34 vị lên Tướng. Có thể đơn cử vài vị Tướng nổi tiếng như các Tướng Pete Dawkins, Norman Schwarzkopf, Barry McCaffrey, James Lindsey, Jim Vaught, Joe Kinzer, John LeMoyne, Guy Meloy, và Herb Lloy. Về phần hàng Hạ sĩ quan, cựu thành viên Toán CV-162 sau này có 78 người lên tới chức Thượng Sĩ Thường Vụ (Sergeants Major). Toán CV-162 cũng vinh dự từng nhận 1 Huy chương Danh Dự (Medal of Honor) cùng rất nhiều huy chương Anh dũng (Distinguished Service Crosses). Hàng năm các Red Hats Hoa Kỳ vẫn tề tựu về họp mặt với Mũ Đỏ Việt Nam trong 1 ngày hội ngộ, và đặc biệt nhất, năm 2006, tại Viện Bảo Tàng Nhảy Dù Hoa Kỳ đã khánh thành khu tưởng niệm riêng để vinh danh các chiến binh Nhảy Dù Việt nam Cộng hoà!

*Đăng ngày Thứ năm, OCT 7th, 2010
Ban Kỹ thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*